KARANLIĞIN NOTALARI

HİRANUR AKARSU

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

KARANLIĞIN NOTALARI
HİRANUR AKARSU

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Büşra Muratoğlu
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

1.Basım, İstanbul, Aralıl 2025
ISBN: 978-625-5779-51-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KARANLIĞIN NOTALARI

Hiranur Akarsu

YAZAR HAKKINDA

Ben Hiranur, 13 yaşındayım ama yaşımı söylemek aslında pek bir şey ifade etmiyor. Çünkü içimdeki sesler benden çok daha eski. Herkes oyun oynarken, ben kelimelerle oynadım. Herkes ışığı severken, ben karanlığı dinledim.

Korku benim için bir tür değil, bir nefes. İnsanlar geceleri neden ürperir, loş bir odada neden huzursuz olurlar hep düşündüm. Belki de karanlık boş değildir. Belki de sessizlik sandığımız kadar sessiz değildir. Yazarken hep o fısıltıları duyarım satır aralarında saklanan, gözlerimizi kapattığımızda bize yaklaşan o şeyleri.

Bu kitap, yalnızca bir hikâye değil. Belki de kendi korkularınızla yüzleştiğiniz bir ayna olacak. Satırların arasında dolaşırken dikkat edin; çünkü bazı kelimeler sadece okunmak için değil, hatırlanmak için yazıldı.

Kelimelerim, bana bazen dost bazen de düşman olur. Yazarken kendi kurduğum dünyanın içinde kaybolurum. Ama şunu bilmelisiniz: Benim için yazmak yalnızca bir hayal değil, aynı

zamanda bir kaçış. Kaçtığım şeylerden biri de sessizlik çünkü sessizlik sandığınız gibi masum değildir.

13 yaşında olabilirim, ama kalemim benden daha yaşlı. Yazarken hep başka bir sesin beni yönlendirdiğini hissederim. O ses, belki de sizin de içinizde vardır. Bu satırları okurken bir an durun ve dinleyin: Belki siz de o fısıltıyı duyarsınız.

Ben sadece hikâyeler anlatmıyorum. Belki de içinizde saklı duran korkuları açığa çıkarıyorum. Çünkü bazen en büyük korkular, en yakınımızda olandır. Ve eğer bu kitabı bitirdiğinizde hâlâ huzurlu uyuyabiliyorsanız ya hiçbir şey anlamamışsınızdır ya da karanlık sizi henüz seçmemiştir.

Unutma, her hikâye bir yerde biter; fakat karanlık hiçbir zaman bitmez. Onu kapatmaya çalışırsın, ama o hep aralık kalmış bir kapıdan içeri sızar.

Ben yazmayı bırakabilirim, kitap burada bitebilir fakat senin kafanda başlayan düşünceler bitmeyecek. Çünkü bazı cümleler, bazı kelimeler, insanın içine bir iz gibi işler. Ve belki de benim amacım tam olarak buydu: Kitap bittiğinde bile seninle konuşmaya devam etmek. Bu yüzden bir gün, gece yarısı odanda tek başına otururken, sanki birinin seni izlediğini hissedersen bunun yalnızca hayalin olmadığını hatırla. Çünkü karanlık, artık senin de dostun oldu.

Ama unutma, her hikâye bir yerde biter; fakat karanlık hiçbir zaman bitmez. Onu kapatmaya çalışırsın, ama o hep aralık kalmış bir kapıdan içeri sızar. Ben yazmayı bırakabilirim, kitap burada bitebilir fakat senin kafanda başlayan düşünceler bitmeyecek. Çünkü bazı cümleler, bazı kelimeler, insanın içine bir iz gibi işler.

Belki bu satırları okurken sadece bir hikâye sandın. Belki de karakterlerim yalnızca kâğıt üzerinde var oldular sandın. Ama sana bir sır vereyim: Bazen kâğıttan taşarlar. Bazen kelimeler, kalemin ucundan çıkıp gölgelerin arasına karışır.

O yüzden bu kitabı kapattığında arkanı dönme. Çünkü sessizlik, sandığından çok daha yüksek sesle konuşur. Ve karanlık, seni kendine çağırmayı asla bırakmaz. Belki de bu yüzden, bir gece aniden uykundan uyandığında, odandaki gölgelerin sana fısıldadığını duyacaksın. İşte o an, bu satırların hâlâ peşinden geldiğini fark edeceksin.

Çünkü karanlık asla benden sana değil artık senden sonraki herkese yazılıyor.

"Ve şimdi bu hikâyenin gölgesi sana emanet."

Hiranur Akarsu

Bu kitabı, yalnızca karanlığa adım atmaya cesaret edenlere armağan ediyorum… “Satırların arasında bir sır var, sadece onu arayan kalbimdeki gölgeyi bulabilir.” Bu kitap senin için...

Sessizliğin Ardında

Saat 00:47'de apartman dairesi sessizliğe gömülmüştü. Sokaktan gelen tek ses, arada sırada geçen uzaktaki bir arabanın motoruydu. Yine de Alya uyuyamıyordu. Yatağında dönüp duruyor, tavana boş boş bakıyordu. Uyku, göz kapaklarını zorladığında bile zihni, derinlerde bir yerden gelen tedirginlikle ayakta kalmayı başarıyordu.

Kalktı. Çıplak ayakla parke zemine bastığında, ayak parmaklarının altından geçen soğuk dalga, bir anda bedenine yayıldı. Sessizce pencereye yürüdü, perdeyi araladı. Dışarıda her şey olağan görünüyordu ama onun içinde bir şey olağan dışıydı. Kalbinin ritmi günlerdir bozulmuş gibiydi. Bazen hiçbir neden yokken hızlanıyor, bazen bir şey olmuş gibi içine çöküyordu. Bu gece o hissin zirvesiydi.

Pencerenin camına burnunu yasladı. Sokak lambası sarı bir ışıkla parlıyordu. Yoldan geçen kimse yoktu. Ama tam binanın karşısındaki boş dairenin penceresinde sanki bir gölge kıpırdadı.

O daire yıllardır boştu. Alya bunu biliyordu çünkü annesi dairenin sahibini tanıyordu. Kiralanmamıştı, içinde kimse yaşamıyordu. Gölge anlık bir şeydi ama Alya'nın gözünden kaçmamıştı.

Geri çekildi. Hızlı adımlarla odasına gitti. Masa çekmecesinden siyah, eski bir defter çıkardı. Bu defter onun bilinçaltının aynası gibiydi. Yazdığı her şey, gördüğü rüyalar, açıklayamadığı hisler ve tekrar eden semboller… Hepsi oradaydı. Son sayfalarda, garip bir sembol dikkat çekiyordu. Daire içine alınmış bir göz. İlk kez ne zaman çizdiğini hatırlamıyordu. Ama birkaç haftadır neredeyse her sayfada bu sembol yer alıyordu.

Sayfaları çevirirken, aradan bir kâğıt düştü. Buruşmuştu. Üzerinde tek bir cümle: "Kapı açıldığında bakma, sadece bekle."

Alya bu cümleyi daha önce hiç görmediğine emindi. Yazı kendi el yazısına benziyordu ama tam olarak onun değildi. Yine de bir şekilde tanıdık geliyordu. Sanki biri onun zihnine bu cümleyi yerleştirmiş, sonra da kâğıda dökmüş gibiydi.

Işığı kapattı. Hemen yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. Kalın yorganı burnunun ucuna kadar çekti. İçten içe, bunun çocukça olduğunu biliyordu ama başka çaresi yoktu. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Yavaş, ölçülü, sabırlı... Sanki biri onun odasına kadar sayarak geliyordu.

Tam kapının önünde durdu ayak sesleri. Alya, gözlerini sıkıca kapalı tuttu. Kalp atışları artık kulaklarında uğuldamaya başlamıştı. Göz kapaklarının altında karanlık patlamalar, ışık çakmaları oluşuyordu. Nefes almaya cesaret edemedi.

Sessizlik. Uzun, gergin bir sessizlik. Sonra hafif bir fısıltı: "Gözünü açarsan, seni de görür."

Alya çığlık atacak gibiydi ama sesini çıkaramadı. Kıpırdayamadı. Birkaç saniye sonra ayak sesleri geriye doğru uzaklaştı. Tüm bedeninden ter akıyordu. Birkaç dakika bekledi, sonra cesaretini toplayarak doğruldu. Kapıya koşup kilitli olduğunu kontrol etti. Evet, kilit yerindeydi. Ama ayak sesleri gerçekti. Fısıltı da öyle.

O gece, defterin sayfalarına şu cümleyi ekledi: “Birileri beni izliyor ve artık yalnız değilim.”

O andan itibaren Alya'nın sıradan hayatı, geri dönüşü olmayan bir karanlığa adım atacaktı.

Sessizlikte Gizlenenler

Gece, şehri yavaş yavaş örtüsüne sarmıştı. Sokak lambaları, göz kırpan yıldızlar gibi titrek ve sönük yanıyordu. Ece, evine doğru yürürken içini kaplayan huzursuzluğu bastırmaya çalışıyordu. Adımlarını hızlandırdı; ama ayaklarının altındaki taşlar, sessizliğin içinde yankı gibi çınlıyordu. Arada bir arkasına dönüp baktı. Sokakta kimse yoktu ama yine de birinin onu izlediğine dair his gitmiyordu.

Evin kapısını açtığında derin bir nefes aldı. İçeri girer girmez kapıyı kilitledi. Her zaman yaptığı gibi kilidi üç kez çevirdi. Sonra ışıkları yaktı. Evin içi sessizdi. Saat gece 11'e geliyordu. O an, masanın üzerinde duran not dikkatini çekti. Sabah bıraktığı gibi değildi. Kenarı hafifçe katlanmış, masanın ucuna sürüklenmiş gibiydi. Kalemi oraya koyduğunu hatırlamıyordu. "Rüzgârdandır," diye geçirdi içinden. Ama camlar kapalıydı.

Ece notu tekrar okudu: "Her nota, bir sır taşır. Ve bazı sırlar asla çalınmamalı."

Bu cümle günlerdir aklını kurcalıyordu. İlk kez gördüğü o gizemli müzik dosyasının adı buydu: "Karanlığın Notaları.mp3" Dosyayı o gece bir e- postayla almıştı. Kimden geldiği belli değildi. Gönderen kısmında sadece bir sembol vardı: "∞"

Kulaklıklarını takıp, o dosyayı tekrar açmaya karar verdi. Dosya çalmaya başladığında, tüyleri diken diken oldu. Melodi ilk başta yumuşak ve sakin ilerliyordu. Ancak dakikalar geçtikçe tınılar kararıyor, araya boğuk fısıltılar karışıyordu. Bir yerde müzik durdu ve sessizlik çöktü. Ardından gelen tek şey nefes sesiydi. Derin ve soğuk bir nefes. Kulaklıkları hızla çıkardı.

O anda evin içinden bir çıtırtı geldi. Gözleri mutfağa döndü. Işık açıktı ama sanki biri geçmiş gibiydi. Titreyen adımlarla oraya yürüdü. Mutfakta kimse yoktu. Sadece buzdolabının üzerinde bir başka not vardı. Bu not, daktilo ile yazılmış gibiydi: "Dinlemeye devam edersen, karanlık seni tanır."

Alya'nın nefesi kesildi. Artık olay, sadece bir gizemli melodi olmaktan çıkmıştı. Biri onu izliyor, yönlendiriyor ve belki de test ediyordu. Bilgisayarına dönüp dosyayı inceledi. Dosyanın içinde bir de zip klasörü fark etti. Şifreliydi. Tahmin etmeye başladı. "Karanlık", "nota", "sonsuzluk…" Aklına gelen her şeyi yazdı. En sonunda "∞" yazdığında klasör açıldı.

İçinden çıkan PDF dosyasının başlığı şuydu: "Operasyon Gece – 1979 Arşivi"

Alya'nın elleri titremeye başladı. Bu artık onun hikâyesi değildi. Yıllar öncesine ait, belki de üstü örtülmüş bir geçmişin kapısı aralanmıştı.

Operasyonun Gölgesinde

Alya, odasında yalnız başına oturuyordu. Gece ilerlemiş, dışarıda rüzgârın uğultusu evin içini saracak kadar kuvvetlenmişti. Lambadan süzülen soluk ışık, odadaki eşyalara uzun gölgeler düşürüyor, duvarda adeta yaşayan figürler gibi kıpırdanıyordu. Laptopunun ekranı açıldı; masaüstünde beliren tek bir dosya vardı.

Dosyanın adı bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Uzun zamandır cevap aradığı soruların başlangıç noktasıydı bu. Parlak ekran gözlerini kamaştırsa da gözlerini ayıramıyordu. Titreyen parmaklarıyla dosyayı açtı. Sayfalar yavaşça yüklenirken, içeriden yayılan dijital sessizlik bile tehdit edici geliyordu.

"Deneysel Akustik Manipülasyon Projesi" yazıyordu ilk sayfada. Tarih: 13 Aralık 1979. Altında bir imza: "Sorumlu Araştırmacı: Dr. Selim Karaca." Ve daha alt satırda: "Kod: Son Nota."

Alya'nın kalbi bir anlığına duracak gibi oldu. Çünkü bu isim ona çok tanıdık geliyordu. Sanki çocukluğundan beri zihninin

kıyısında gizlenmiş bir gölgeydi. Bir an, annesinin uykusunda sayıkladığı kelimeler yankılandı kulaklarında:

"O notaları sakın çalma Alya onları duyan, bir daha sessizliğe ulaşamaz."

Gözleri satırlara hızla kayarken, sayfalarda karşısına çıkan bilgiler artık sadece bir araştırma raporu değil, karanlık bir geçmişin aynasıydı.

Protokol 21/A – Kayıp Ses Deneyi.

Açıklama kısmında yazıyordu: "Gizli frekanslarla beyin dalgaları arasında etkileşim kurularak zihinsel gerçeklik algısı değiştirilebilir. Belirli melodiler, kişinin hafızasında bastırılmış olayları tetikleyebilir ya da yeni sahte anılar yerleştirebilir."

Alya'nın boğazı kurumuştu. Çünkü bir hafta önce piyanosunda tesadüfen keşfettiği ve çaldığı gizemli parça, tam da burada bahsedilen "Son Nota"ya benziyordu. O melodiyi çaldıktan sonra garip şeyler yaşamıştı: Zaman bükülüyor gibi olmuş, penceredeki yansıması birkaç saniyeliğine kendisi gibi görünmemişti. Üstelik her gece aynı kâbus onu uykusundan çekip alıyordu:

Sisli bir ormanda, görünmeyen bir sesin peşinden yürüyordu. Ses bir müzikti; öyle tanıdık ama bir o kadar da yabancı… Sanki içinde bir şeyleri uyandırmaya çalışıyordu.

Alya irkildi. Bu cümle geçen gece rüyasında bir ağacın içinden çıkan yabancı kadının da ona aynı sözleri söylediğini hatırladı. O rüya mıydı gerçekten?

Sayfa çevirdikçe bir isim daha karşısına çıktı: "Asistan: S.K." Ve gizli tutulmuş bir gözlemcinin kod adı: "Aurora"

Alya'nın gözleri bu kelimeye takıldı. Çünkü çocukluğundan beri anlamını bilmediği halde sürekli duyduğu bir kelimeydi bu.

Bazen annesi rüyasında sayıkladığında, bazen eski defterlerin kenarına yazıldığında… Şimdi ise burada, karanlık bir projenin göbeğinde.

Son sayfaya geldiğinde, yalnızca tek bir satır yazıyordu: "Melodi tamamlandığında, zihinsel kilit açılır. Ama açılan her kapının ardında bir bedel vardır."

Alya, ekranı kapatırken gözleri dolmuştu. Bu sadece bir müzik değil, bir kapıydı. Ve o kapıyı farkında olmadan çalmıştı bile.

Dosyanın sonuna doğru, gözden kaçmış bir görsel dikkatini çekti. Bir konser salonunun eski bir planı. Sahnenin arka duvarında gizli bir oda işaretlenmişti: “Aurora Odası” Altında şu uyarı yazıyordu: “Yalnızca protokol erişimi olanlar girebilir. Kapı yalnızca doğru frekansta açılır.”

Alya’nın içinde tuhaf bir his kabardı. Bu konser salonu hâlâ vardı ve yaşadığı yere yalnızca iki saat uzaklıktaydı.

Gözlerini bilgisayardan kaldırdı. Cevaplar artık belgelerde değil, gerçek mekânlarda saklıydı. Alya, Aurora’yla aynı melodiyi çalmıştı ve şimdi, o melodinin açacağı kapıyla yüzleşmeye hazırdı.

Aurora'nın Sırrı

Alya, dosyanın başında geçen "Aurora" ismine takılıp kalmıştı. İçinde tanıdık bir his kıpırdanıyor, sanki bu ismi geçmişten, çok derinlerden tanıyordu. Parmakları, annesinin sakladığı günlüğe uzandı. Sararmış sayfalardan birini dikkatlice çevirdiğinde, gözleri Aurora'yla ilgili yazılmış cümlelerde donakaldı:

"Aurora, bana bazen melodilerin bile taşıyamayacağı şeyleri fısıldardı. Onunla ilgili bir şeyler tehlikeli. Ama aynı zamanda büyüleyici."

Günlük, 1985 yılına ait bir sayfadaydı. Alya'nın annesi henüz üniversitede müzik eğitimi alırken yazmıştı bu satırları. Demek ki "Aurora" sadece bir kod adı değil, gerçek bir kadındı. Ya da belki daha fazlası?

Alya, yeniden bilgisayara döndü ve dosyayı derinlemesine incelemeye başladı. Aurora ile ilgili tüm belgeleri filtreleyerek önüne getirdi. Çıkan sonuçlar düşündüğünden fazlaydı. İlk belge, 1981 yılında yapılmış bir akustik deneyin analiz raporuydu. Raporda şu cümleler yer alıyordu:

"Aurora, duyduğu frekanslara karşı bilinç dışı bir rezonans geliştirmiştir. Melodi başladığında, beyin aktivitesi aniden yükselmiş, hipnoz etkisi yaratmıştır. Deney sırasında konuştuğu her kelime, bir şifre gibi çözüm beklemektedir."

Alya, bu kadının sadece bir denek değil, belki de deneyin kendisi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Aurora, sıradan biri değildi. Belgelerin arasında ilerledikçe, bazı ses kayıtlarının dökümlerine ulaştı. Hepsi şifreliydi, çözümü zordu ama bazı kelimeler tekrar ediyordu:

"Nota, kapı, yedi perde, içindeki yankı..."

Alya'nın zihninde bu kelimeler bir bütün oluşturmaya başladı. Melodilerin sadece müzik olmadığını, bir tür kapı görevi gördüğünü fark ediyordu artık. Her nota, bir hafıza kapısıydı; her melodi, geçmişin karanlık bir sırrına giden tüneldi.

Annesinin günlüğünde bir başka cümle: "Aurora'nın gözleri, içinde sıkışmış bir dünyayı gösteriyordu. Sanki gerçeklik onun etrafında kırılıyordu."

Bu ifadeler, Alya'nın Aurora'nın belki de insanüstü bir varlık olduğuna dair şüphelerini artırdı. Yoksa bu deneyler yalnızca bilimsel değil, doğaüstü bir amaca mı hizmet ediyordu?

Gölgeler Arasında

Alya, konser salonunun planını inceledikten sonra ertesi sabahın ilk saatlerinde yola çıktı. Yanında yalnızca sırt çantası, not defteri ve melodiyi kaydettiği eski bir cep çalar vardı. Yol boyunca başından geçenleri düşündü. Aurora'nın kim olduğunu, annesinin neden yıllarca bu bilgileri sakladığını ve neden bu kadar çok sır melodilerle örülmüştü?

İstasyondan çıkıp konser salonunun önüne vardığında, zaman durmuş gibiydi. Binanın taş duvarları yosun tutmuş, camları çatlamıştı. Ama Alya, bu duvarların ardında hâlâ yaşayan bir şeyin fısıldadığını hissedebiliyordu.

Kapı kilitliydi ama yan taraftaki yangın çıkışı açıktı. Alya içeri süzüldü. Koridorlar loştu. Toz, havada ağır bir sis gibi asılıydı. Sahneye yöneldiğinde, planlarda gördüğü gizli odayı aramaya başladı. Ama asıl sürpriz, o anda geldi.

Arka sıralarda, karanlığın içinde birinin ona baktığını hissetti. Alya geri döndüğünde, göz göze geldiler. Kızın duruşu sert ama gözleri tanıdık bir sıcaklık taşıyordu.

"Sen Alya mısın?" diye sordu yabancı, alçak ama net bir sesle.

Alya irkildi. "Evet, sen de kimsin?"

Kız yavaşça ortaya çıktı. Üzerinde koyu renkli bir palto, elinde deri bir defter vardı. "Ben Ece. Beni annen gönderdi. Sana yardım etmemi istedi."

Alya'nın gözleri büyüdü. Annesinin ölmüş olduğunu sanıyordu. "Nasıl yani? Annem, yaşıyor mu?"

Ece başını iki yana salladı. "Hayır. Ama bana seni bulmamı, dosyayı seninle paylaşmamı ve Aurora'yı durdurmamız gerektiğini söyledi. Günlükten fazlası var Alya. Melodiler, hafızayı değil, gerçekliği büküyor."

Alya başını elleri arasına aldı. Her şey daha da karmaşık hâle geliyordu. Ece, defterini açtı. İçinde çizimler, formüller ve eski müzik notaları vardı. Sayfalardan biri özellikle dikkat çekiciydi. Aurora'nın bir portresi çizilmişti. Altında not: "Gözleri görür ama dudakları yalan söyler."

"Sana her şeyi anlatacağım, ama önce Aurora Odası'nı bulmamız gerek." dedi Ece, sesi kararlıydı. "Orası sırların başladığı yer. Ama önce melodiyi birlikte çalmamız gerekiyor. Çünkü kapıyı iki kişi açabiliyor."

Alya, melodiyi cebinden çıkardı. Ece'nin parmakları notalara hâkimdi. Annesinin neden bu kızı seçtiğini şimdi anlıyordu: Onun gibi düşünebiliyor, onun gibi hissedebiliyordu.

Sahneye çıktılar. Alya piyanonun başına, Ece kemanını omzuna aldı. Notalar bir kez daha havada titreştiğinde, binanın duvarları sanki içe doğru kıvrıldı. Sahne arkasındaki taş duvarda ince bir ışık hüzmesi belirdi. Gözle görünmeyen bir çizgi çatlamış, tıpkı bir yara gibi açılıyordu. Aurora Odası açılıyordu.

Ece’nin Gölgesi

Tünelin sonunda, tozla kaplı taş kapının üzerindeki eski işaretler Alya'nın gözünü aldı. Parmak uçlarını oymaların üzerinde gezdirdiğinde, parmaklarının altındaki çizgilerden bir titreşim hissetti. Ama bir anda, arkasından gelen adımlar onu irkiltti. Ece’ydi. Durdu. Gözleri taş kapıya değil, geçmişine bakıyormuş gibi derin ve donuktu.

“Burası bana geçmişimi hatırlatıyor, Alya.” dedi sessizce. “Ama anlatmam gereken şeyler var. Çünkü bu yolculuk sadece keşfetmekle ilgili değil. Bazı şeylerle yüzleşmek zorundayım.”

Alya, başıyla onayladı. Sessizce dinlemeye hazırdı.

Ece, yavaşça yere oturdu. Sırtını taş duvara dayadı, başını yukarı kaldırdı ve gözlerini kapattı. “İki yıl önce, bizim kasabamızda bu melodilerle ilgili ilk kayıplar başladığında, kimse bir şey anlamamıştı. İnsanlar rüyalarında müzik duyduklarını söylüyordu. Gülüp geçtik. Ama sonra kardeşim Miraç, onunki bir rüya değilmiş.”

Sesi çatladı ama devam etti. “Her sabah farklı bir nota çalıyordu. Hatta melodiyi yazmaya çalıştı. O zamanlar bunu eğlence sanıyordum. Ama sonra garip şeyler oldu. Aynada yansımasını kaybetti. Elini uzattığında, gölgesi farklı yöne gidiyordu. Sonra bir gece, melodinin son notasını tamamladığını söyledi ve o gece…”

Yutkundu. Gözlerinden yaş akmadı. O acıya alışmış gibiydi. “O gece Miraç bir daha uyanmadı. Doktorlar hiçbir sebep bulamadı. Kalbi durmuştu ama yüzünde bir tebessüm vardı. Sanki bir yere gitmişti, bir yerlere ulaşmıştı.”

Alya’nın boğazı düğümlendi. “Üzgünüm.” diye fısıldadı.

Ece başını salladı. “O gün yemin ettim. Bu müziklerin izini sürecektim. Ne pahasına olursa olsun. Ailem, arkadaşlarım herkes bunun bir tesadüf olduğunu düşündü. Ama ben biliyordum. O melodiler, sıradan değildi. Ve o sır, yalnızca Miraç’la gömülmemeliydi.”

Cebinden paslı bir anahtar çıkardı. Ucunda küçük bir nota şekli vardı. “Bu onun not defterinde bulduğum son anahtardı. Kapıları açmıyor, ama anıları açıyor. Ve şimdi o geçmiş, bizi buraya getirdi.”

Alya sessizce yaklaştı. “Peki amacın ne Ece? Gerçekten sadece müziğin sırrını çözmek mi istiyorsun?”

Ece gözlerini Alya’ya dikti. Yüzünde yorgunluk vardı, ama gözlerinde çelik gibi bir irade.

“Ben adalet istiyorum. Bu melodileri kim yarattıysa, neden sevdiklerimi aldıysa, onu bulup durduracağım. Belki bu bir intikam değil ama bir görev. Miraç sadece bir başlangıçtı. Bu notalar hâlâ çalıyor. Ve daha fazla kişi kaybolmadan önce birinin bu oyunu bozması gerek.”

O anda taş kapı hafifçe aralandı. Tozlar savruldu, içeriden karanlık bir oda göründü. Alya başını çevirdi.

"Hazır mısın?"

Ece ayağa kalktı. Yüzündeki kararlılık artık daha netti. "Her zaman. Çünkü artık yalnız değilim."

Ve birlikte adım attılar. Taşların ötesine. Geçmişin, melodilerin ve karanlık sırların derinliğine. "Bu Miraç'ın defteri!" diye fısıldadı.

Elini uzattığında, bir anda notaların bulunduğu sayfa kendiliğinden açıldı. Orada yazılı olan notalar, tam da Ece'nin hatırladığı gibi duruyordu. Ancak altında el yazısıyla karalanmış bir cümle vardı:

"Karanlığın içinde duyulan müzik, kayıpların ruhunu çağırır."

Alya bu cümleyi okurken boğazında bir düğüm hissetti. "Bu sadece bir melodi değil, bir çağrı…"

Ece defteri kapatıp çantasına yerleştirdi. "Bu notalar yalnızca dinlemek için değil. Onlar bir tür kapı. Bir şeyi açıyorlar. Belki bir geçmişi. Belki bir laneti. Ama ben hazırım."

Alya tereddüt etti. "Ece, eğer bu yol, seni geri dönüşü olmayan bir şeye sürüklüyorsa?"

Ece gözlerini Alya'ya dikti. Sanki yıllardır bu cevabı düşünmüş gibiydi.

"Ben zaten geri dönemem. Sevdiklerim bu müzikle kayboldu. Şimdi ben bu müzikle onları bulacağım."

Tam o anda, odanın köşesindeki müzik kutusu kendiliğinden çalışmaya başladı. Melodi tanıdıktı. Miraç'ın tamamlayamadığı o son melodi ama bu sefer daha netti. Eksik notalar tamamlanmıştı.

“Biri burada. Biri hâlâ çalıyor bu melodiyi.” dedi Alya, ürkek bir sesle.

Kapının arkasından hafif bir gıcırtı duyuldu. Ece refleksle Alya’yı arkasına aldı. Bir gölge belirdi. Yavaşça salona doğru süzüldü. Ve işte o an, Ece geçmişle yüzleşmenin artık yalnızca bir anı olmadığını fark etti. Bu bir mücadeleydi. Hem zihinle hem ruhla.

Gölgenin içinden çıkan silüet, tanıdık bir yüz taşıyordu. Fakat yaşayanlardan değil, hatırlananlardan biriydi. Miraç. Ama bu onun bildiği hali değildi.

Gölge Yansıması

Ece'nin gözleri, karşısında beliren silueti tanımaya çalışırken odayı garip bir sessizlik kapladı. Miraç'ın yüzü… hem tanıdık hem yabancıydı. Yüz hatları solgun, gözleri tamamen siyahtı. Ne beyaz ne ifade, yalnızca karanlık...

Alya, sessizce geri çekildi. Birden arkasındaki duvarın üzerine bir gölge düştü. Ama odada o an üç kişi yoktu. O gölge, başka bir şeye aitti

Ece, Miraç'a yaklaşmak için bir adım attığında, onun sesi gibi olmayan, ama onun ağzından çıkan uğursuz bir fısıltı duyuldu:

"Yüzleşmeye cesaretin var mı, Ece?"

Bu ses, aynı anda hem kendi içinde yankılanıyor hem de odanın her köşesinden geliyordu. Alya kulaklarını kapattı, ama ses kesilmiyordu. Gözleri doldu. Havadaki elektrik, ciğerlerini yakıyor gibiydi.

Duvarlardaki gölgeler hareket etmeye başladı. Adeta canlıymış gibi... Uzayıp kıvrılıyor, yere sanki bir sıvı gibi akıyorlardı.

Bir anda odanın ortasındaki masa çatırdamaya başladı. Altından yükselen ince dumanın içinde kımıldayan parmaklar belirdi.

"Bu yer seni yutacak, Ece."

Ece bir adım geri attı, ama arkasında kapı yoktu artık. Odadaki her şey değişmişti. Raflar çürümüş, kitaplar yanmış, pencere yerinde sadece simsiyah bir boşluk vardı. Işık yoktu. Sadece ses...

“Tık... tık... tık...”

Bir saatin çalışır gibi çıkardığı ses, göğüs kafeslerine çivi çakıyor gibiydi. Alya korkudan titredi. Ece ise bakışlarını Miraç’ın gözlerine dikti.

"Sen Miraç değilsin."

Gölge hafifçe sırıttı. Gözleri aniden yukarı doğru devrildi ve tüm vücudu korkunç bir çatırtıyla geriye büküldü. O an Miraç’ın yüzü yere düşen bir maske gibi parçalanarak yok oldu. Altından simsiyah, surat şekli bile olmayan, gözsüz, ağzı olmayan bir “şey” çıktı.

Alya çığlık attı. Ama sesi çıkmadı. Sanki boğazı sıkılmıştı. Ece'nin kalbi hızla atmaya başladı. Gölge, onlara doğru sürünerek yaklaşıyordu. Her hareketinde yerdeki taşlar kırılıyor, hava kararıyordu. Tam o anda, Ece çantasındaki nota defterini çıkardı. Sayfalar kendiliğinden açıldı. Sanki defterin kendisi de bu karanlığı tanıyordu.

Son sayfada, el yazısıyla yazılmış yeni bir satır belirdi. “Melodiyi çal. Karanlık sadece sessizlikte gücünü bulur.”

Ellerini piyanoya koyar gibi havaya kaldırdı. Hiçbir şey yoktu. Ama parmaklarıyla görünmeyen bir melodi çalmaya başladı. Hava titreşti. O görünmeyen melodi, gölgeyi yerinden geri çekti.

Çığlık gibi bir uğultu odada yankılandı. Gölge, önce ağzı olmayan bir ağızla bağırdı, sonra yerle birlikte titreyerek geri çekilmeye başladı. Pencere açıldı. Odanın ortasına, aniden ay ışığı düştü.

Ve tüm karanlık aniden bitti. Alya yere yığıldı. Ece soluk soluğa defteri kapattı. Ama ikisi de biliyordu, bu daha başlangıçtı. Çünkü notalar hâlâ eksikti. Ve karanlık hâlâ bir yerlerde bekliyordu.

Ayin Odası

Ece sabahın ilk ışıklarıyla uyanmadı. Çünkü o gece hiç uyumamıştı.

Alya koltuğa kıvrılmış, derin ama huzursuz bir uykuya dalmıştı. Rüyasında sayıklıyordu; garip bir dilde. Sözcükler tıslıyor, bazıları boğuk kahkahalara dönüşüyordu. Ece, defteri kucağında tutarken duvara yaslandı. Her şey olması gerekenden fazlasıyla sessizdi. Rüzgâr bile ses çıkarmıyor, kuşlar ötmekten vazgeçmiş gibiydi.

Defterin kapağı hafifçe aralandı. Ece bunu fark ettiğinde elleri titremeye başladı. O kendi açmamıştı.

Yavaşça kalktı. Alya'yı uyandırmadan odadan çıktı. Eski binanın ahşap zeminleri çürümeye başlamıştı, her adımda ahşap iniltiler çıkarıyor, yankısı duvarlara çarpıp katlanıyordu.

Alt kattaki odalardan biri kapalıydı. Her zaman. Üzerinde sadece soluk harflerle "Arşiv" yazıyordu. Ama o gece kapı aralıktı.

Ece geriye çekildi. Gölgeden oluşmuş yüzlerden biri konuşmaya başladı. Gözleri yoktu ama ağzı vardı. Dişleri uzun, düzensiz, sanki sesle değil kanla konuşuyordu: “Senin intikamın bizim uyanışımız.”

Tam o anda, Ece'nin alnına bir not düştü. Defterde yoktu. Kendi yazmamıştı. “Ayin tamamlanmadan terk edemezsin.”

Zemin sarsılmaya başladı. Alya üst kattaki çığlıkla uyandı. Koşarak geldiğinde odayı göremedi. Sadece karanlık bir boşluk vardı. Ece içerideydi ama sesi yoktu. Sanki başka bir düzleme geçmiş gibiydi.

Gölge bedenler yaklaşıyor, her biri Ece’nin geçmişinden bir figür alıyordu. Kaybettiği sevdikleri, ihanet eden dostları, bir zamanlar güvendiği ama sonra sırtından vurulan insanlar… Hepsi yüzlerinde korkunç bir ifadeyle etrafında dönüyor, şu sözleri tekrar ediyorlardı:

“Bu müzik, senin pişmanlığının notasıdır.”

Gözleri karardı. Melodi hâlâ çalıyordu ve o piyano artık sadece bir enstrüman değil, karanlığın diliydi.

Ece'nin göz bebekleri büyüdü. Kalbinin ritmi hızlandı. Kapıya yaklaştıkça içeri sızan hava değişti. Sanki nefes almak bile daha zordu. İçeriden, boğuk, derinden gelen bir fısıltı duyuluyordu. Sanki onlarca kişi aynı anda aynı şeyi mırıldanıyordu: "Karanlık, ışığın sustuğu yerde doğar."

Kapıyı itti. Oda beklediğinden çok daha büyüktü. Tavanı göremiyordu. Duvarlarda yırtılmış, yanmış müzik notaları asılıydı. Hepsi eski, tozlu ama bazıları kanla lekelenmiş gibiydi. Zeminde yere çizilmiş devasa bir daire vardı. Çizgiler, notalarla işlenmişti. Her biri tuhaf bir şekilde hareket ediyor, kıpırdıyor gibiydi. Tam

ortasında bir piyano duruyordu. Ama bu sıradan bir piyano değildi. Siyahı, gölge gibi kıvrılıyor, kenarları sanki nabız atıyordu.

Ece istemsizce yaklaştı. Ayakları onu geri döndürmüyordu artık. Parmakları tuşlara dokundu. İlk nota çalındığında her şey değişti.

Odada yankılanan melodinin ardından tüm lambalar birer birer patladı. Gölge geri döndü. Ama bu kez tek bir beden değil, yüzlercesiyle. Tavan karardı. Her köşeden bakan gözler belirdi. Kimi boş, kimi ağlayan, kimi gülen gözler… Hepsi Alya'yı ve Ece'yi izliyordu.

"Çaldığın notalar, zincirleri çözüyor."

Aynadaki Şey

Ece, piyano tuşlarına dokunduğu o andan sonra hiçbir şeyin aynı kalmayacağını anlamıştı. Gözlerini açtığında kendini farklı bir yerde buldu. Oda karanlık değildi artık; bembeyazdı. Ama o beyazlık huzur değil, rahatsız edici bir boşluktu. Ne bir gölge ne bir ışık kaynağı vardı. Her şey kör edici şekilde donuktu.

Ayaklarının altındaki zemin bile hissedilmiyordu. Sanki havada duruyordu. Boşluk onu içine çekiyor, nefesini ağırlaştırıyordu. Tam önünde beliren devasa bir ayna, odanın tek detayıydı. Ama yansımasında kendi görüntüsü yoktu.

Aynada başka biri vardı. Önce bir kız çocuğu. Siyah saçlı, gözleri tıpkı onunki gibi. Sonra çocuk bir anda büyüdü, yüzü çürümeye başladı, gözleri delindi, dudakları çekildi. Bir iskelete dönüştü.

Aynanın içindeki yaratık aniden hareket etti. Ece'nin boğazına yapıştı. Oysa bu mümkün olmamalıydı. Arada cam vardı!

Boğazındaki baskı gittikçe arttı. Aynanın içindeki "varlık" kendi sesiyle konuşuyordu: “Ben senin diğer yüzünüm. İntikam duygunla beslendim.”

Ece nefes alamıyordu. Aynanın kenarlarında çatlaklar oluşmaya başladı. Çatlaklardan siyah sıvılar sızıyor, yere damlayıp hareket eden lekeler oluşturuyordu. O lekelerden biri büyüdü, büyüdü ve içinden küçük bir çocuk çıktı. Üzerinde eski bir okul forması vardı, kan içindeydi.

Ece tanımadı. Ama çocuğun sesi, beyninde çınladı: “Beni hatırlamadın mı? Ben, senin yüzünden ölenlerden biriyim.”

Bu bir halüsinasyon değildi. Bu, onun geçmişiyle yüzleşmesiydi. Aynanın içinden bir başka varlık daha çıktı. Bu kez yüzü çok tanıdıktı. Ali. En çok güvendiği çocuk. En çok inandığı. Onu sırtından vuran.

“Beni unuttun mu, Ece? Yoksa hâlâ affetmeyi mi düşünüyorsun?”

Gölge varlıklar onun etrafını sardı. Her biri farklı bir geçmiş, farklı bir travmaydı. Bu bir cezaydı. Ayin odasının bıraktığı lanet devam ediyordu.

Ayna bir anda paramparça oldu. Cam parçaları havada asılı kaldı ve her biri Ece'nin korkularını yansıtıyordu: boğulmak, terk edilmek, başarısız olmak, yalnız kalmak…

Kendi çığlığıyla yere düştü. Tam o anda Alya’nın sesi yankılandı: “Ece! Geri dön! Bu bir rüya değil, bir sınav!”

Yerden kalktı. Her şeyi unutarak koştu. Ama oda şekil değiştiriyordu. Aynalar çoğalıyor, sesler yankılanıyor, ayak sesleri hiç durmadan onu takip ediyordu. Arkasına baktı. Kendisi vardı orada. Ama gözleri simsiyah, ağzı kanlıydı.

Siyah Gözler

Ece, arkasında kendi çürümüş yansımasını gördüğü anda dizlerinin bağı çözüldü. Göz göze geldiler. Ama o gözler siyahın da ötesindeydi. Sanki karanlık değil, yokluk taşıyordu. Oraya bakmak, ruhunun içinden bir parça koparıp alıyor gibiydi.

Yansıma bir adım attı. Onunla oda da hareket etti sanki. Aynalardan yankılanan sesler sustu. Yerine boğuk bir fısıltı yayıldı: "Gerçek seni göstereceğim."

Ece kaçmak istedi ama ayakları kıpırdamadı. Yansıması parmaklarını uzattı. Camı deldi. Yavaşça ona dokundu. Dokunduğu an Ece'nin gözleri karardı.

Bir anda başka bir anıya çekildi. On yaşındaydı. Yağmurlu bir gündü. Evin önündeki kaldırımlarda annesiyle yürürken, kayıp düşen bir kadına yardım etmemişti. O kadın, annesinin yakın arkadaşıydı. Ve o gece kalp krizi geçirip ölmüştü.

Bir çocuk için küçük bir şeydi. Ama o andan beri Ece'nin içinde bir suçluluk tohumu yeşermişti.

Aynadaki karanlık varlık fısıldadı: “Sen sadece mağdur değilsin. Bazen sen de fail oldun.”

Kendinden tiksindi. Nefes almak zorlaştı. Tam o anda bir el onu arkasından çekti. Alya.

Uyan! Ece, buradan çıkmamız lazım!”

Kırık camların arasından geçerek kaçtılar. Oda dağılıyordu. Aynalar patlıyor, içlerinden çığlıklar yükseliyordu. Ece’nin zihni paramparça olmuş gibiydi.

Ama o sırada Alya’nın bileğindeki eski yara izini fark etti.

“Sen de bu aynalardan geçtin, değil mi?” diye sordu.

Alya sustu. Sustuğu şey, en az aynalar kadar korkunçtu.

O an Ece anladı. Bu yolculuk sadece geçmişin hayaletlerinden kaçmakla değil, onları kabullenmekle ilgiliydi.

Ama içinden bir ses hâlâ fısıldıyordu: “Aynadaki hâlâ seni bekliyor.”

Sessiz Merdivenler

Gece, kasabanın üstüne çökmüşken Alya ve Ece, terk edilmiş kütüphanenin arka kapısından içeri süzüldü. Alya'nın "Orası sadece kitaplarla dolu değil," dediği yer burasıydı. Ece, nemli taş duvarlara dokunarak ilerledi. İçerisi kasvetliydi, küf ve eski kâğıt kokusu neredeyse nefes alınamazdı.

Fenerin sönük ışığında eski bir merdiven göründü. Merdiven ahşaptan değildi. Soğuk, gri taştan yapılmıştı ve her basamak bir mezar taşı kadar sessizdi.

"Buraya neden geldik?" diye fısıldadı Ece.

Alya, yüzünü göstermeden yanıtladı: "Geçmişimizi burada gömeceğiz."

İnildikçe hava ağırlaşıyor, duvarlar sanki üzerlerine yaklaşıyordu. Sessizlik ama sıra dışı bir sessizlik vardı. Kütüphanenin kalbi değil, ölü bir bedenin içine giriyor gibiydiler.

Merdivenin sonunda paslı bir kapı vardı. Kapının üzerindeki sembol, Ece'ye tanıdık geldi: Çocukluğunda annesinin günlüğünde görmüştü. Ama o günlüğü hiç kimseye göstermemişti.

Ece'nin kalbi hızlı atmaya başladı. Elini uzattı, kapının koluna dokunduğu an, kolundan yukarı buz gibi bir titreme yayıldı. Kapıyı açtığında karşılaştıkları şey bir oda değildi bir anıydı.

Burası, Ece'nin çocukluğunun en karanlık günüydü.

Babası öfke içindeydi, annesi ağlıyordu. O gece, sessizce odasından çıkmış, kütüphaneye sığınmıştı. Tam da bu odada. Ve orada, karanlıkta fısıldayan bir varlık ona ilk kez konuşmuştu: "İntikam kolay değildir. Ama gerekli olabilir."

Ece'nin gözleri doldu. Alya ona döndü, ilk kez gözleriyle konuştu: "Bu karanlık seninle doğmamış olabilir ama seni büyüttü."

Aynı anda duvarlarda eski yazılar parlamaya başladı. Kütüphane sadece bilgi değil, karanlığın saklandığı bir yerdi.

Bu sır değil, bir uyarıydı. Ve o sır, artık uykuda değildi.

Alya, parlayan yazıların arasında birini tanıdı. "Atena'nın Kanunu" yazıyordu. Dili eskiydi, ama anlamı kesindi: "Kim bu bilgeliğe göz dikerse, ruhuyla öder." Ece de şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. Yazılar onların adımlarını izliyor gibiydi, sanki o taş duvarlar canlıydı.

Ece titrek bir sesle sordu: "Burada ne oluyor Alya?"

Alya cevap vermedi. Gözleri sabitlenmiş, yazılara kilitlenmişti. Elini duvara sürdüğünde birden ışık kesildi. Her şey karanlığa gömüldü. Sadece yankılanan nefes sesleri kaldı.

Sonra: "Tık... tık... tık…" Merdivenlerden bir ses gelmeye başladı. Ama yukarıdan değil, aşağıdan.

Ece panikledi, sesi bastırmak ister gibi fısıldadı: "Burada biri var."

Alya, alçak sesle ama kararlı konuştu: "Hayır, bu bir 'biri' değil. Bu, buranın bekçisi."

Tıpkı eski efsanelerde anlatılan gibi… Karanlığın içine gömülmüş, yıllardır uyanmamış bir ruh ya da lanet. Gözle görünmeyen ama hissedilen bir varlık. Derinliklerden gelen adımlar gittikçe yaklaşıyordu. Sanki taş basamaklar onun altında değil, içinde eziliyordu.

Karanlıkta Alya elini uzattı. "Elimi bırakma."

Ece sımsıkı tuttu. Son bir basamak sesi geldi. Sonra, sessizlik... Tam o anda, Ece'nin kulağının dibinde soğuk bir nefes hissetti. Ve bir fısıltı: "Aynı hatayı annen de yapmıştı."

Ece bir çığlık attı ama sesi yankılanmadı. Sanki boğazından çıkan her kelime karanlık tarafından emiliyordu. Alya onu çekerek yeniden merdivenlerden yukarı koştu. Kapı yerinde değildi. Sadece bir duvar. Kapanmıştı.

Alya, duvara yumruk attı. "Biz içerideyiz. Ve o da bizimle."

Ece'nin gözleri karardı, başı dönüyordu. Duvarlardan yeniden semboller yükselmeye başladı, bu kez tanımadığı bir dille.

Burası bir geçit değilmiş. Burası bir mühürmüş. Ve artık açılmıştı

Gölgelerin Nefesi

Kapının ardındaki karanlık geçmişin yalnızca başlangıcıydı. Ece, gözlerini hâlâ o geceye dikmişti. Alya, yanında sessizce duruyordu ama onun da içi titriyordu. O anı sadece Ece değil, Alya da hissetmişti. Karanlık, kişisel değildi. Herkesi içine çekebilecek kadar aç bir varlıktı.

Tam geri döneceklerdi ki bir ses duyuldu. “Sizi bekliyordum.”

Soğuk, metalik bir fısıltıydı bu. Ne duvardan ne de tavandan geliyordu. Sanki kelimeler doğrudan kulaklarının içinde yankılanıyordu. Alya fenerini yukarı kaldırdı, titreyen ışık çatlamış duvarlara vurdu ama kimse yoktu. Yine de ses yeniden geldi: “Saklanmakla olmaz yüzleşmelisiniz.”

O an zeminden bir sarsıntı yükseldi. Kütüphanenin taş duvarları çatladı. Kitaplar rafa veda eder gibi düşüp dağılmaya başladı. Ece, bilinçsizce annesinin günlüğünü çıkardı. Sayfalar kendi kendine çevrilmeye başladı, bir noktada durdu: Soluk, silik harflerle yazılmış bir cümle.

“Gölge seni çağırdığında, nefes alma. Yoksa o senin yerini alır.”

Alya, Ece’nin elinden günlüğü aldı. “Ne demek bu?” diye sordu, ama cevap gelmeden önce ortam iyice kararark boğuk bir uğultuya dönüştü. Duvarlardan gölgeler süzülüyordu. İnsan biçimindeydiler ama yüzleri yoktu. Yalnızca boşluk…

Ece'nin boğazı kurudu. Bu varlıkları daha önce rüyalarında görmüştü. Ama rüya değil, artık gerçeğin içindeydiler.

Gölgeler yavaşça yaklaşırken Alya’nın sesi kararlı çıktı: “Sakın nefes alma.”

İkisi de derin bir sessizliğe gömüldü. Zaman durmuş gibiydi. Gölge, Ece'nin yüzüne kadar geldiğinde onun nefesini koklar gibi başını eğdi. Sonra geri çekildi.

Gölgeler kaybolduğunda, nefeslerini bırakabildiler. Ama bir sorun vardı. Ece'nin gözleri sanki kısa süreliğine başka bir şey olmuştu. Bir saniyelik süreyle, göz bebeklerinde gölgeler kıvrılmıştı. Ve Alya bunu görmüştü.

Alya, içinden yavaşça mırıldandı: "Ece'yi kaybetmeyeceğim. Karanlık onu benden alamaz.” Ama karanlık sadece gölgelerde değil, artık içlerinde de yaşıyordu.

Karanlığın İçindeki Çatlaklar

Alya, o geceyi asla unutamayacağını biliyordu. Zaman, sanki bir bataklığa saplanmış gibiydi, ilerlemiyor, sadece ağırlığını hissettiriyordu. Başını yastığa koyduğunda, odada yalnız olduğunu zannetse de karanlığın içinde bir şey vardı. Sadece duvarların çatlaklarında değil; ruhunun en kuytularında da kıpırdayan bir karanlık…

Ece, köhne pansiyonun arka odasında, eski bir defteri açmıştı. Sayfalar sararmış, mürekkep kimi yerlerde dağılmıştı. Her satır, geçmişin kanla yazılmış bir hatırası gibiydi. Babasının gözlerinin önünde katledildiği gün… Annesinin son çığlığı… O gün Ece'nin içinde bir şey kırılmıştı. Ama onu zayıf yapmamıştı bu; aksine, intikam ateşiyle örülmüş bir zırh yaratmıştı.

Alya, gecenin ilerleyen saatlerinde ani bir çığlıkla uyandı. Nefesi kesilmişti. Pencerenin önünde, sadece bir anlığına, gözleri olmayan bir silüet belirmişti. Uzun, ince parmaklarını cama dayamış ve sonra kaybolmuştu. Odanın içinde soğuk bir rüzgâr

dolaştı. Gerçek miydi? Yoksa zihni, bu savaşın ağırlığı altında çatlamaya mı başlamıştı?

Ece kapıyı yavaşça araladı. "Onlar geldi," dedi kısık sesle. Alya hiçbir şey sormadı. Sadece başını salladı. Çünkü biliyordu. Geceleri uyandıran seslerin, rüyalarına sızan fısıltıların, duvarlarda yankılanan ayak seslerinin hepsi gerçekti.

Ev, ya da ne denirse artık, bir tuzağa dönüşüyordu. Duvarların içinden gelen tıkırtılar her gece artıyor, lambalar tek tek sönüyordu. Yerde kan gibi koyu bir sıvı birikiyor, ama sabah olunca hiçbir iz kalmıyordu.

Ece'nin geçmişiyle bu evin karanlığı birbirine karışmıştı. Alya fark etti: Bu sadece bir hayatta kalma savaşı değildi artık. Bu, ruhlarını ele geçirmeye çalışan bir şeyle mücadeleydi. Ama henüz kimse bilmiyordu: Asıl karanlık içeriden büyüyordu.

Alya, Ece'nin gözlerindeki donuk ışıltıyı fark etti. Bir insanın ancak defalarca kırıldıktan sonra kazanabileceği o sertlik… ve aynı zamanda her şeyin ortasında hâlâ sönmemiş, titreyen bir umut kıvılcımı vardı. O an Alya anladı ki, Ece'nin bu evde olmasının tek sebebi bilgi değildi. Bu ev, onun geçmişiyle doğrudan bağlantılıydı.

"Bana söylemedin," dedi Alya. "Bu ev seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Ece, cevap vermek yerine pencereye yürüdü. Dışarıda yağmur başlamıştı. Damlalar cama vurarak uğursuz bir ritim tutturmuştu. Birkaç saniye sessizlikten sonra, yavaşça konuştu:

"Ben bu evin benzerinde büyüdüm, Alya. Aynı taş duvarlar, aynı ağır kapılar, aynı yankılar. Ama asıl korkutucu olan, bu seslerin sadece geçmişte kalmaması. Beni hâlâ takip ediyorlar."

Alya gözlerini devirdi, “Ne yani, lanetli mi bu ev?”

Ece başını salladı, “Hayır, lanetli değil. Ama bazı yerler bazı anılar gibi. İçine bir kez girince seni de içine çeker, parçalara ayırır ve sonunda seni sen olmaktan çıkarır.”

O sırada tavan arasından bir tıkırtı duyuldu. Hafif ama düzenli. Sanki çıplak ayakla yürüyen biri vardı. Alya hemen Ece’ye baktı. İkisi de silahlarını kaptı ve sessizce merdivenlere yöneldi.

Yukarıya her adım attıklarında evin havası daha da ağırlaşıyordu. Tavan arası kapısını açtıklarında, loş bir ışık sızıyordu içeriden. Hiçbir lamba yanmamıştı ama ışık vardı.

İçeri girdiklerinde gözlerine inanamadılar. Duvarlar, eski gazete kupürleri, kanlı harflerle yazılmış notlar ve tanımadıkları insanların fotoğraflarıyla kaplıydı. Ortada büyükçe bir masa, üzerinde ise bir harita vardı. Haritada işaretlenmiş noktalar, o güne kadar kaybolan insanların görüldüğü son yerlerdi. Ve merkezde bu ev.

Alya’nın dizleri titredi. “Bu ev, tüm bu olayların merkezi miymiş?”

Ece başını eğdi. “Benim kaybettiklerim burada başladı. Ama seninle bitireceğiz. Bu karanlık daha fazla can alamayacak.”

Tam o sırada bir fısıltı duyuldu. Çok yakınlarından… “Gitmeyin burası sizin eviniz artık.”

Alya'nın kalbi duracak gibi oldu. Aralarında kimse konuşmamıştı. Zemin çatırdadı. Tavan arası kapanmıştı.

Fısıltıların Gecesi

Yağmurun sesi pansiyonun çürümüş çatısından içeri sızıyor, odanın her köşesinde yankılanıyordu. Çatlak duvarlardan akan damlalar, sanki zamanın ağır adımlarıymış gibi ritmik bir şekilde yere düşüyordu. Alya, yatağın kenarında dizlerini karnına çekmiş, titreyen bakışlarla odayı süzüyordu. Duvarların karanlıkta kıvrılıp hareket ettiğine yemin edebilirdi.

Ece, köhne masanın başında oturuyordu. Önünde, sararmış sayfaları nemden kabarmış eski defter vardı. Sayfaların arasında, kanla yazılmış gibi duran satırlar göze çarpıyordu. Ece parmaklarını harflerin üzerinde gezdirirken dudakları kıpırdadı:

“Her şey burada başladı ve burada bitecek.”

Alya ürperdi. İçinde bir şey, ona bu sözlerden kaçması gerektiğini söylüyordu. Başını kaldırıp fısıltıya yakın bir sesle konuştu:

“Bizi izliyorlar. Bu duvarlar nefes alıyor gibi. Burada fazla kalamayız.”

Ece, bakışlarını defterden ayırmadan, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Sen hep kaçmaktan bahsediyorsun, Alya. Ama ben buradan kaçarsam, içimdeki ateş sönmez. İntikamım burada doğdu. Ben burayı terk edersem, kim olduğumu da kaybederim.”

Alya ayağa kalktı, elleri titriyordu. “Ama burası seni de değiştiriyor. Karanlık içimize sızıyor. Gözlerimin önünde gölgeler dolaşıyor. Onları görmüyor musun?”

Tam o sırada pencere gürültüyle çarptı, yağmur damlaları içeri sıçradı. Alya irkilerek geri çekildi. Odanın köşesinde, anlık bir gölge hareket etti sanki. Alya’nın kalbi hızlandı, gözleri büyüdü.

“Orada!” dedi boğuk bir çığlıkla. “Birileri bizimle, Ece!”

Ece başını çevirdi, kararlı bir soğukkanlılıkla karanlığa baktı. Hiçbir şey göremedi ama Alya’nın panik içindeki hâlini görünce boğazı düğümlendi. Yine de sesi sert çıktı: “Belki de görmen gereken şey, korkun değil. Onlar seni yok etmeye çalışmıyor, seni sınamaya çalışıyor olabilir. Sen korkarsan, onlar kazanır.”

Alya dudaklarını ısırdı, kulaklarını kapattı. Çünkü o anda duvarlardan ince, anlaşılmaz fısıltılar yükselmeye başlamıştı. Sanki yüzlerce kişi aynı anda konuşuyor, ama kelimeler bilinmeyen bir dilden dökülüyordu. Alya, “Durun!” diye haykırdı. “Susun!”

Ece, nefesini kontrol etmeye çalışarak, gözlerini Alya’nın gözlerine dikti. “Dinle beni,” dedi kararlı bir fısıltıyla. “Eğer korkunu büyütürsen, bu sesler seni yok edecek. Onların istediği de bu. Ama eğer benimle kalırsan birlikte susturabiliriz.”

Fısıltılar bir an daha yükseldi, sonra aniden kesildi. Odayı tekrar yağmurun ritmi doldurdu. Ama hava artık daha ağır, daha kasvetliydi. Sanki karanlık, ikisinin de omuzlarına çökmüştü.

Alya titreyen sesiyle konuştu:

“Ya haklıysan? Ya gerçekten bizi sınayan bir şey varsa?”

Ece gözlerini deftere indirdi, sayfaları kapattı. “O zaman sınavı kazanacağız,” dedi. “Korkuyla değil. Cesaretle. Sen benim dengem olacaksın, Alya. Benim öfkem seni yutmasın diye, sen de korkularına teslim olma.”

Bir an sessizlik oldu. İki kız, aynı odada ama farklı uçurumların kıyısında duruyordu. Ya birbirlerini tutacaklardı ya da karanlığa düşeceklerdi. Ve tam o sırada, odanın kapısı kendi kendine gıcırdayarak aralandı. İçeriden soğuk bir rüzgâr girdi. İkisi de nefesini tuttu. Alya, Ece’nin eline istemsizce dokundu. İkisinin de elleri buz gibiydi.

Kapının Ardındaki

Kapı, eski menteşelerinin iniltili sesiyle biraz daha açıldı. Alya'nın nefesi boğazında düğümlendi. Odanın içine dolan rüzgâr, masanın üzerindeki defterin sayfalarını hızla çevirdi; satırlar tek tek gözlerinin önünden akıp geçti, sanki sayfaların kendisi konuşuyordu.

Ece, defteri sıkıca kapatıp masaya bastırdı. Gözleri kapıda, bakışları kararlıydı ama dudaklarının kenarında belli belirsiz bir titreme vardı. Alya ise onun hemen arkasına sığınmıştı; omuzları titriyor, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Sadece rüzgâr ve yağmurun sesi… Sonra koridordan ayak sesleri duyuldu. Yavaş, düzenli, sanki biri tahta zemine çıplak ayakla basıyordu. Her adımda pansiyonun tahtaları gıcırdıyordu.

Alya'nın gözleri büyüdü. "Yine başladı," diye fısıldadı. "Bizi buldular."

Ece elini onun koluna koydu, sıkıca tuttu. "Dinle," dedi sert

ama sakin bir sesle. “Korkunu dışarıya gösterirsen, sana saldırırlar. Korkunu sakla, Alya. İçinde tut.”

Ayak sesleri kapının önünde durdu. İkisi de nefeslerini kesti. Ardından ince bir fısıltı kapının aralığından içeri sızdı: “Burası artık sizin eviniz.”

Alya kulaklarını kapattı, gözlerinden yaş süzüldü. “Hayır, ben buraya ait değilim!” diye mırıldandı.

Ece bir adım öne çıktı, gözlerini karanlık koridora dikti. Sesini yükseltti, ama içinde derin bir öfke vardı: “Burası benim kâbusum olabilir, ama bana ait değil. Ne Alya’ya ne bana ait olacaksınız!”

Birden kapı gürültüyle çarpıldı, karanlık geri çekildi. Fısıltılar kesildi, ayak sesleri yok oldu. Odada yeniden sadece yağmurun sesi kaldı.

Alya yere çöktü, titreyen ellerini dizlerine bastırdı. “Bitti mi?” diye sordu, neredeyse nefessiz bir sesle.

Ece başını yavaşça iki yana salladı. Gözleri hâlâ kapıya kilitlenmişti.

“Hayır,” dedi kısık bir sesle. “Bu sadece bizi denemeleriydi. Gerçek karanlık henüz gelmedi.”

O an ikisi de biliyordu: Kapının ardında hâlâ bir şey vardı. Sadece zamanı bekliyordu.

Çatlakların Ardındaki

Sabah olmamıştı; gri bir şafak, pansiyonun tozlu perdelerinden içeri sızıyordu. Yağmur dindiğinde geriye ağır bir rutubet kokusu kalmıştı. Alya uyuyamamıştı. Gözleri kapansa bile, gece boyunca duyduğu fısıltılar zihninde dönüp duruyordu.

Yatakta doğrulup Ece'ye baktı. Ece hâlâ masanın başında oturuyordu. Uyumamıştı. Önündeki deftere bakıyor, gözleri boşluğa dalıyordu. Alya onun yüzünde öfkenin ardına gizlenmiş o kırılganlığı fark etti: kaşlarının arasındaki ince çizgiler, dudaklarının kenarında donmuş yorgunluk…

"Ece." dedi çekingen bir sesle.

Ece başını kaldırmadı. "Ne var?"

Alya derin bir nefes aldı. "Sen hiç korkuyor musun?"

Ada bir an sessiz kaldı. Defteri kapattı, parmakları kapağın üzerinde gezindi. Sonra başını kaldırdı; gözlerinde hem inat hem de acı vardı. "Korkmak mı? Eğer korkarsam, onları ikinci kez kazanmış yaparım. Onlar zaten her şeyimi aldılar. Bir daha almalarına izin veremem."

Alya dudaklarını ısırdı. “Ama ben korkuyorum,” dedi titreyerek. “Gölgeleri görüyorum. Sesleri duyuyorum. Kaçmak istiyorum ama…” durdu, gözlerini kaçırdı, “ama seni yalnız bırakmak da istemiyorum.”

Ece’nin bakışları yumuşadı. İlk kez öfkenin ardında başka bir şey görünüyordu. Sandalyeden kalkıp Alya’nın yanına geldi, onun karşısına oturdu.

“Sen benimle kaldığın sürece, korkman sorun değil. Çünkü ben öfkemle seni koruyacağım. Senin cesaretin benimkinden farklı. Sen karanlığı görüyorsun, ben ise onu yakmak istiyorum. İkimiz bir araya geldiğimizde… işte o zaman dengeliyiz.”

Alya’nın gözleri doldu ama gülümsedi. “Denge…” diye tekrarladı.

Tam o sırada tavandan derin bir gürültü geldi. Sanki ağır bir şey yukarıda sürükleniyordu. İkisi de irkildi. Alya panikle kapıya baktı.

“Yukarıda biri var!”

Ece ayağa kalktı, gözleri kararlıydı. “O zaman yukarı çıkıyoruz.”

Alya korkuyla geri çekildi. “Hayır! Ece, bu bir tuzak olabilir. Dün geceki sesler, onlar bizi oraya çekmek istiyor.”

Ada gözlerini kısmıştı, öfkesinin içinde acı bir ateş yanıyordu. “Eğer kaçarsak, hep kaçacağız. Benim yolum yukarı çıkmak.”

Alya bir an sustu. İçinde korku büyüyordu ama Ece’nin gözlerinde gördüğü şey onu durdurdu. Ece’nin öfkesi sadece intikam değildi; acı, kayıp, yalnızlık vardı. O an Alya fark etti: Ece’nin yalnız bırakırsa, Ece’nin öfkesi onu tamamen yutacaktı.

Titreyen adımlarla Ayağa kalktı. “Tamam,” dedi sessizce. “Ama ben yanında olacağım. Korksam da…”

Ece başını salladı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. “İşte bu yüzden biz kazanacağız.”

Koridorun karanlığına doğru yürüdüler. Merdivenler yukarıya uzanıyordu. Her adımda tahtalar iniltiler çıkarıyor, sanki pansiyon kendi bedenini onlara hissettiriyordu. Ve yukarıda, görünmeyen bir şey onları bekliyordu.

Geceyi delen notalar, gizlenen sırları açığa çıkarmaya başlar. Alya, sessizliğinin gölgesinden sıyrıldıkça kendini hiç bilmediği karanlıkların ortasında bulur. Ece ise, ailesinin yok oluşunun acısını hâlâ sırtında taşırken tek bir amaçla yanar: intikam! Ama intikamın bedeli, sandıklarından çok daha ağırdır.

Karanlığın içinde yürürken, güven en büyük silah mı olacak, yoksa en tehlikeli tuzak mı? Alya ve Ece, sırların gölgesinde yürürken kendi gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalacaklar.

"Ece gözlerini Alya'ya dikti. Sanki yıllardır bu cevabı düşünmüş gibiydi."

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN-13: 978-625-5779-51-9

9 786255 779519